



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 517/2022-79

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Lenkou Molčanovou, LL.M., Hlavná 10, Prešov, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 9Sžsk/39/2018 z 30. marca 2022 a jemu predchádzajúcim postupom takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší správny súd“) č. k. 9Sžsk/39/2018 z 30. marca 2022 a jemu predchádzajúcim postupom. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok, vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa správnou žalobou na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) domáhala proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústrediu (ďalej len „žalovaná“) zrušenia jej rozhodnutia (č. 50316-2/2016-BA z 18. októbra 2016) v spojení s rozhodnutím pobočky Sociálnej poisťovne Vranov nad Topľou (č. 11140-10/2016-VT z 8. júna 2016), ktorým bolo v rámci správneho konania rozhodnuté, že sťažovateľke zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne

zárobkovo činnej osoby 12. decembra 2013, keďže do uvedeného dátumu bola sťažovateľka registrovaná na príslušnom daňovom úrade. Sťažovateľka v rámci správneho konania a správneho súdneho konania tvrdila, že povinné nemocenské a dôchodkové poistenie jej zaniklo už 30. novembra 2013, a to na základe jej žiadosti o zrušenie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia, ktorej Prešovský samosprávny kraj 11. októbra 2013 vyhovel.

3. Krajský súd svojím rozsudkom č. k. 4Sa/23/2016 z 9. novembra 2017 vyhovel správnej žalobe sťažovateľky, zrušil rozhodnutie žalovanej a vec vrátil na ďalšie konanie. Proti rozsudku krajského súdu podala žalovaná kasačnú sťažnosť. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zrušil rozsudok krajského súdu a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že najzásadnejšou otázkou, na ktorej krajský súd založil svoje kasačné rozhodnutie, bola otázka, či držba licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) zakladá sťažovateľke povinné nemocenské a dôchodkové poistenie. Najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku s poukazom na právny názor veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uvedený v rozsudku č. k. 1Vs/3/2019 z 24. novembra 2020 uviedol, že licenciu L1A na výkon samostatnej zdravotníckej praxe je potrebné považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti bez ohľadu na vydanie samostatného povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia. Napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nadobudol právoplatnosť 30. mája 2022.

II.

Argumentácia sťažovateľky

4. Sťažovateľka v rámci podanej ústavnej sťažnosti namieta, že v súdnom spise krajského súdu (sp. zn. 4Sa/23/2016, sp. zn. 4Sa/14/2022) a najvyššieho správneho súdu (sp. zn. 9Sžsk/39/2018) sa nenachádza akýkoľvek záznam o pridelení veci (konanie o kasačnej sťažnosti žalovanej) konkrétnemu senátu najvyššieho súdu a najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľka poukazuje na absenciu konkrétneho spôsobu – formy a času pridelenia veci. Uviedla, že počas konania o kasačnej sťažnosti žalovanej došlo k zriadeniu najvyššieho správneho súdu, a tým aj k novému prideleniu a prerozdeleniu veci z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd. Sťažovateľka sa o pridelení veci konkrétnemu senátu najvyššieho správneho súdu dozvedela z internetovej stránky najvyššieho správneho súdu, avšak v súdnom spise sa nenachádza akákoľvek zmienka o spôsobe pridelenia tejto veci konkrétnemu senátu.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

5. Najvyšší správny súd svoje vyjadrenie k ústavnej sťažnosti sťažovateľky koncipoval štruktúrovane do troch častí.

a) Názov prvej časti označil ako „*Formálne nedostatky ústavnej sťažnosti*“. V tejto časti vyjadrenia najvyšší správny súd poukázal na to, že sťažovateľka v konaní nepreukázala, že nahliadla aj do ním vedeného zberného spisu sp. zn. 9 Sžsk 39/2018, preto podľa neho jej tvrdenia môžu byť založené iba na dohadoch. Keďže na odôvodnenie svojej ústavnej sťažnosti potrebovala

sťažovateľka zistiť relevantné informácie zo zberného spisu najvyššieho správneho súdu, bez ktorých nie je možné vypracovať riadne odôvodnenie tejto sťažnosti.

b) Druhú časť svojho vyjadrenia najvyšší správny súd nazval: „Právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy)“ a hneď v jej úvode poukázal na dotknuté ustanovenia týkajúce sa spôsobu pridelenia vecí zákonnému sudcovi v zákone č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a následne aj na bod 32 ústavného zákona č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, v súlade s ktorými začal najvyšší správny súd výkon súdnictva od 1. augusta 2021. Právomoc rozhodovať o kasačnej sťažnosti zverená § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku v znení účinnom už od 1. januára 2021 kasačnému súdu prešla v súlade s § 101e ods. 2 zákona o súdoch od 1. augusta 2021 na najvyšší správny súd.

ba) Následne najvyšší správny súd opísal skutkové okolnosti tejto veci, podľa ktorých správna žaloba sťažovateľky smerujúca proti žalovanej Sociálnej poisťovni bola podaná 18. októbra 2016 a na príslušnom krajskom súde vedená pod sp. zn. 4 Sa 23/2016. V dôsledku kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku krajského súdu bola odoslaná najvyššiemu súdu, ktorý predmetnú vec 23. apríla 2018 o 10:46:13 h pridelil na rozhodnutie senátu „9 Sžsk“ a zaevidoval pod sp. zn. 9 Sžsk 39/2018. Túto skutočnosť preukazuje potvrdenie založené v zbernom spise najvyššieho správneho súdu. Najvyšší súd do 31. júla 2021 o kasačnej sťažnosti nerozhodol, preto v súlade s § 101e ods. 2 zákona o súdoch v spojení s § 438 ods. 2 Správneho súdneho poriadku prešla právomoc prerokovať a rozhodnúť predmetnú veci od 1. augusta 2021 na najvyšší správny súd.

bb) Najvyšší správny súd ďalej poukázal na obsah čl. XVI ods. 4 písm. h) rozvrhu práce najvyššieho správneho súdu na rok 2021, ktorý nadobudol účinnosť 1. augusta 2021 (ďalej aj „rozvrh práce“), z ktorého vyplýva, že z najvyššieho súdu boli prevzaté aj veci zapísané do registra „Sžsk“, o ktorých mali podľa tabuľky v čl. XVIII tohto rozvrhu rozhodovať kasačný senát 6S (pomerové číslo 4) a kasačný senát 7S (pomerové číslo 6). Ku dňu účinnosti rozvrhu práce (5. augusta 2021) plénum najvyššieho správneho súdu tvorilo celkovo 16 sudcov (čl. XVII rozvrhu práce), a preto boli v kasačných senátoch 6S a 7S menovite zaradené len predsedníčky senátov. Podľa čl. XIX ods. 2 tohto rozvrhu práce sa veci predložené senátom správneho kolégia najvyššieho súdu do 31. júla 2021, o ktorých nebolo do uvedeného dňa rozhodnuté, mali prideliť v súlade s čl. III všeobecnej časti senátom najvyššieho správneho súdu tak, aby bol zachovaný pôvodný dátum nápadu veci na súd, ako aj ich pôvodná spisová značka.

bc) Keďže z hľadiska najvyššieho správneho súdu predstavovali tieto veci „nový nápad“ (teda na najvyššom správnom súde ešte neboli nikomu pridelené), bolo potrebné postupovať podľa § 51 ods. 1 zákona o súdoch a podľa predmetu konania ich v súlade s rozvrhom práce prideliť jednotlivým senátom náhodným výberom. Podľa čl. III ods. 2 a 3 rozvrhu práce platilo, že senátom sa pridelujú veci podľa predmetu konania a určenej špecializácie tak, aby bol výber senátu zaručený najmenej z dvoch senátov určených na konanie a rozhodovanie o rovnakých predmetoch konania alebo rovnakej špecializácie (odsek 2). Ak osobitný predpis alebo rozvrh práce neustanovuje inak, veci sa v súlade s rozvrhom práce pridelujú jednotlivým senátom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí (odsek 3).

Podľa čl. III ods. 8 rozvrhu práce sa aj rozdelenie prevzatej nevybavenej agendy zo správneho kolégia najvyššieho súdu uskutočnilo náhodným výberom podľa ods. 2 a 3 pre jednotlivé senáty najvyššieho správneho súdu.

bd) Ihneď po nadobudnutí účinnosti rozvrhu práce najvyššieho správneho súdu na rok 2021 sa začalo s preberaním spisov. Technicky bolo pri pridelovaní vecí jednotlivým senátom potrebné odlišiť pridelovanie dvoch typov vecí jednotlivým oddeleniam (neukončených vecí prevzatých z najvyššieho súdu a vecí predložených najvyššiemu správneému súdu po 1. auguste 2021 krajskými súdmi), čo sa vyriešilo tým, že na účely pridelovania vecí prevzatých z najvyššieho súdu sa pred označenia jednotlivých oddelení pripojilo číslo 2, t. j. senáty 6S a 7S sa v dôsledku toho pri tomto technickom riešení označovali ako senáty 26S a 27S. Po nájdení tohto technického riešenia predseda najvyššieho správneho súdu vydal 13. augusta 2021 pokyn, aby sa pridelovanie vecí realizovalo.

be) Následne bol spis v predmetnej veci 17. augusta 2021 o 11:12:21 h náhodným výberom pridelený do senátu označeného na tento účel ako „27 Sžsk“, teda senátu vedenému v rozvrhu práce pod označením 7S(žsk), ktorého predsedníčkou bola pani sudkyňa Zdenka Reisenauerová. Potvrdenie o tejto skutočnosti bolo vytvorené automaticky programovým a technickým vybavením schváleným ministerstvom spravodlivosti a je súčasťou zberného spisu najvyššieho správneho súdu, ako aj elektronického zoznamu dokumentov aplikácie „Register“.

bf) Opatrením č. 1 prijatým k rozvrhu práce najvyššieho správneho súdu na rok 2021 zo 17. septembra 2021 (ďalej aj „opatrenie č. 1“) boli za ďalších členov senátu 7S určené sudkyňa Jana Martinčeková a sudca Michal Novotný, a to s účinnosťou opatrenia od 20. septembra 2021. V súlade s už citovaným § 51 ods. 4 písm. b) zákona o súdoch veci pridelené senátu 7S sa ponechali v tomto senáte aj po zmene obsadenia súdu sudcami, pretože to zodpovedalo zásade rovnomerného zaťaženia senátov.

bg) Z toho vyplýva, že od 20. septembra 2021 boli sudkyňa Zdenka Reisenauerová ako predsedníčka senátu, sudkyňa Jana Martinčeková a sudca Michal Novotný zákonnými sudcami vo veci sp. zn. 9 Sžsk 39/2018 podľa § 3 ods. 3 zákona o súdoch, pretože boli sudcami preloženými na najvyšší správny súd ako na súd príslušný na prejednanie veci uvedenej spisovej značky a boli určené na jej prejednanie v súlade so zákonom a rozvrhom práce. Ak teda tieto sudkyne a sudca vydali rozsudok z 30. marca 2022, bol tento rozsudok vydaný zákonnými sudcami a nemôže porušovať právo sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

bh) Pokiaľ sťažovateľka namieta chýbajúce potvrdenie o pridelení veci na najvyšší správny súd, takéto potvrdenie je súčasťou zberného spisu. Najvyšší správny súd poukázal na to, že vyhláška č. 543/2005 Z. z. sa na neho nevzťahuje, avšak napriek tomu je minimálne vo vzťahu k chýbajúcemu potvrdeniu o pridelení veci sťažovateľky dodržaná. Za nedôvodnú považuje najvyšší správny súd aj námietku, že „v spise“ nie sú založené ani uznesenia vydané pred 30. marcom 2022 (predo dňom vydania napadnutého rozsudku). Naopak, všetky tieto uznesenia (vrátane doručení k nim) sú riadne založené v zbernom spise najvyššieho správneho súdu. Konkrétne ide o uznesenie najvyššieho súdu z 30. októbra 2019, ktorým bolo konanie sp. zn. 9 Sžsk 39/2018 prerušené do rozhodnutia vo veci sp. zn. 1 Vs 3/2019 (podľa pripojenej doručky právnej zástupkyne sťažovateľky doručené 6. decembra 2019), uznesenie najvyššieho súdu z 5. januára 2021, ktorým bolo rozhodnuté o pokračovaní v konaní

(podľa pripojenej doručeny právnej zástupkyňi sťažovateľky doručené 19. februára 2021), uznesenie najvyššieho súdu z 26. mája 2021, ktorým bolo konanie sp. zn. 9 Sžsk 39/2018 znova prerušené do rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. Rvp 361/2021 (podľa pripojenej doručeny právnej zástupkyňi sťažovateľky doručené 23. júna 2021), a uznesenie najvyššieho správneho súdu z 28. januára 2022, ktorým bolo rozhodnuté o pokračovaní v konaní (podľa pripojenej doručeny právnej zástupkyňi sťažovateľky doručené 1. marca 2022).

c) Najvyšší správny súd v tretej časti svojho vyjadrenia nazvanej „*Právo na prístup k súdu (čl. 46 ods. 1 ústavy)*“ poznamenal, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti v tejto časti nie je celkom jasné, keďže predstavuje len opis (domnelých) nedostatkov v procese verejného vyhlásenia rozsudku bez toho, aby z neho bolo zrejmé, akým spôsobom konkrétne dotknutým postupom malo dôjsť k zásahu do sťažovateľkiných práv.

ca) Najvyšší správny súd poukázal na to, že sama sťažovateľka uviedla, že na č. 1. 123 spisu krajského súdu v tejto veci sa nachádza referát predsedníčky senátu v tejto veci sudkyňi Zdenky Reisenauerovej z 22. marca 2021, ktorým v preskúmvanej veci nariadila verejné vyhlásenie rozsudku na 30. marec 2022 o 10.30 h v miestnosti č. 6 na 3. poschodí. Zároveň týmto pokynom predsedníčka senátu upravila súdnu kanceláriu tohto súdu, aby oznámila vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli súdu i na internete a aby založila do spisu oznámenie o uvedenom vyhlásení s vyznačením vyvesenia. Na tomto pokyne sa nachádza tzv. kontrolná pečiatka zapisovateľky senátu 7S (porov. analogicky § 183 už citovanej vyhlášky č. 543/2005 Z. z.) preukazujúca dátum oboznámenia sa zapisovateľky s pokynom, ako aj dátum jeho vykonania spolu s vlastnoručným podpisom zapisovateľky.

cb) Z obsahu tejto pečiatky je zrejmé, že zapisovateľka zadaný pokyn vykonala určeným spôsobom 23. marca 2021, teda v tento deň vyvesila oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku na úradnej tabuli najvyššieho správneho súdu a zverejnila ho na internete. Na č. 1. 124 uvedeného spisu krajského súdu je pripojený zoznam všetkých verejných vyhlásení rozsudku naplánovaných na 30. marec 2022 o 10.30 h, v ktorého spodnej časti je zopakovaná informácia, že tento zoznam bol vyvesený na úradnej tabuli a internetovej stránke 23. marca 2022. Na základe uvedeného je zrejmé, že najvyšší správny súd splnil svoju povinnosť podľa § 137 ods. 4 Správneho súdneho poriadku a verejné vyhlásenie rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke najmenej päť dní vopred (medzi 23. a 30. marcom 2021 je presne šesť celých dní).

cc) Podľa najvyššieho správneho súdu nie je zrejmé, akým spôsobom malo dôjsť k porušeniu sťažovateľkiných práv v dôsledku jeho postupu, ktorým na ten istý čas určil termín verejného vyhlásenia rozsudku vo viacerých veciach. Takto určený termín verejného vyhlásenia rozsudku sa nijako nedotýka práv účastníkov konania, pretože každý z nich vie, že v jeho veci nebude rozsudok vyhlásený skôr než v určený čas a môže dôjsť len k posunu vyhlásenia v jeho veci na neskôr. Celkovo však tento spôsob určovania termínov odráža skúsenosť, že okrem verejnosti sa na verejnom vyhlásení len zriedkavo zúčastňujú účastníci konania. Preto senát spravidla postupuje tak, že pokiaľ sa na určený čas nedostaví žiaden účastník v žiadnej z vecí, v ktorých má byť rozsudok vyhlásený, senát začne v určený čas (napr. v danej veci o 10.30 h) postupne a kontinuálne vyhlasovať zákonom stanoveným spôsobom rozsudky v jednotlivých veciach. Následne po vyhlásení rozsudkov sa o tom spíšu a podpíšu zápisnice. Pokiaľ sa účastník konania dostaví, vyhlási sa za jeho riadne zaprotokolovanej účasti rozsudok v jeho veci so širším

odôvodnením. Pokiaľ sa dostavia účastníci vo viacerých veciach, postupuje sa takto postupne podľa poradia určeného v zozname vyhlasovaných rozhodnutí s tým, že účastníci vo veci s vyšším poradím chvíľu počkajú. Nič v tomto postupe nijako neoberá účastníkov o ich právo na verejné vyhlásenie rozsudku, pretože pokiaľ sa v určený čas (napr. v danej veci 10.30 h) dostavia, vždy budú účastní vyhlásenia rozsudku vo svojej veci. Ani tento postup najvyššieho správneho súdu tak nemohol porušiť právo sťažovateľky na prístup k súdu.

d) Vzhľadom na uvedené v závere svojho vyjadrenia najvyšší správny súd ústavnému súdu navrhol, aby ústavné sťažnosti sťažovateľky nevyhoveli.

III.2. Replika sťažovateľky:

6. Vo svojej replike k vyjadreniu najvyššieho správneho súdu sťažovateľka svoju argumentáciu rozčlenila taktiež do troch okruhov.

a) V prvom z nich reagovala na argumentáciu najvyššieho správneho súdu týkajúcu sa namietaných formálnych nedostatkov podanej sťažnosti konštatovaním, že jej ústavná sťažnosť spĺňa všetky všeobecné i osobitné náležitosti, obsahuje konkrétne skutkové aj právne dôvody odôvodňujúce namietaný zásah do ňou označených práv a nie je založená na „dohadoch“. V tejto súvislosti poukázala na to, že v čase realizácie pridelenia veci náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených ministerstvom spravodlivosti (17. augusta 2021 o 11: 12:21 h) na najvyššom správnom súde nebol senát 7S plne obsadený, t. j. v uvedenom čase bol známy (určený) iba jeden člen senátu, a to sudkyňa Zdenka Reisenauerová, pričom zostávajúci dvaja členovia senátu (sudkyňa Jana Martinčeková a sudca Michal Novotný, pozn.) boli určení až opatrením č. 1 k rozvrhu práce najvyššieho správneho súdu na rok 2021 zo 17. septembra 2021, a to so spätnou účinnosťou k 20. augustu 2021. Inak povedané, za senát zložený zo zákonných sudcov možno považovať len senát zložený zo sudcov príslušného súdu, ktorí tvorili tento senát v čase pridelenia veci. V právnej veci sťažovateľky senát 7S určený na rozhodnutie o pridelení veci sťažovateľky pozostával v čase pridelenia iba z jedného člena senátu, pretože zostávajúce dve miesta členov senátu neboli obsadené.

b) Sťažovateľka poukázala na formuláciu § 50 ods. 2 písm. a) a b) zákona o súdoch, ktorá predpokladá konkrétne určenie zloženia senátov s uvedením predsedu senátu a ďalších sudcov priamo v rozvrhu práce. Vo vzťahu k poukazu najvyššieho správneho súdu na § 51 ods. 4 písm. b) zákona o súdoch týkajúceho sa zmien v obsadení súdu sudcami sťažovateľka uviedla, že v predmetnej veci v senáte 7S nedošlo k zmene obsadenia súdu, pretože ten sa prostredníctvom opatrenia č. 1 ešte len kreoval. K zmene obsadenia súdu môže podľa nej dôjsť len vtedy, ak už v rozhodnom čase senát aj reálne personálne obsadený existuje. K reálnemu obsadeniu senátu 7S zostávajúcimi dvomi prvočlenmi však došlo až na základe opatrenia č. 1, avšak v tomto čase, t. j. v čase vzniku tohto senátu, už nedošlo k prideleniu veci náhodným výberom. K prideleniu veci náhodným výberom po 20. auguste 2021 (dátum účinnosti opatrenia č. 1), resp. po 20. septembri 2021 nedošlo. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka konštatovala, že najvyšší správny súd schválením čl. V ods. 3 rozvrhu práce s účinnosťou od 5. augusta 2021 prekročil zákonné i ústavné limity týkajúce sa riadneho naplnenia obsahu základného práva na zákonného sudcu.

c) Sťažovateľka ďalej poukázala na obsah listinného dôkazu – pokynový lístok pre vedúcu Kancelárie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky z 13. augusta 2021, ktorý možno

považovať len za interný, organizačný a technický dokument najvyššieho správneho súdu. Cieľom pokynového lístka je zabezpečiť prerozdelenie nerozhodnutých právnych vecí pôvodne zapísaných v súdnych registroch správneho kolégia najvyššieho súdu so súčasným zachovaním pôvodných spisových značiek do novovytvorených súdnych oddelení najvyššieho správneho súdu s označením začínajúcim prefixom 2, v dôsledku čoho došlo k vytvoreniu dvoch súdnych oddelení 21S až 27S. Do týchto súdnych oddelení sa v zmysle prijatého rozvrhu práce najvyššieho správneho súdu náhodným výberom prerozdělili výlučne živé spisy preberané zo súdnych registrov správneho kolégia najvyššieho súdu. Z uvedeného vyplýva, že príslušný pokynový lístok nedáva relevantný (zákonný) dôvod na pridelovanie vecí náhodným výberom v čase, keď senáty nie sú kompletne obsadené všetkými tromi prvočlenmi. Pokynový lístok vytvoril však priestor pre internú kontrolu priebehu prerozdelenia spisov a dohľad nad samotným procesom elektronického pridelovania spisov, ktorý sa žiaľ v právnej veci sp. zn. 9Sžsk39/2018 neinicioval.

d) Vo vzťahu k ďalšiemu listinnému dôkazu predloženému najvyšším správnym súdom – snímka obrazovky aplikácie „Register“, sťažovateľka uviedla, že z neho nevyplýva, kedy konkrétne bol vyhotovený. Z obsahu zoradených záznamov dokumentov však podľa nej možno dedukovať, že bol vyhotovený po 13. septembri 2022. Z jeho obsahu vyplýva, že v predmetnom konaní sa v „Registri“ do 31. júla 2021 nachádzali len dva záznamy dokumentov (uznesenia najvyššieho súdu z 26. mája 2021 a zo 7. júna 2021). V „Registri“ nie je vyznačený záznam dokumentu ako napr. o pridelení veci zákonnému senátu náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených ministerstvom spravodlivosti, hoci vo vyjadrení najvyšší správny súd uviedol, že predmetná vec bola na najvyššom súde pridelená 23. apríla 2018 o 10:46:13 h, hoci prvý záznam z konania pred najvyšším súdom je až zo 4. júna 2021 o 13:10:35 h, pričom ide o jediný záznam dokumentu týkajúci sa vydania uznesení z 30. októbra 2019 a 5. januára 2021.

e) Zo snímky obrazovky vyplýva, že z konania najvyššieho správneho súdu od 31. júla 2021 do právoplatnosti rozsudku z 30. marca 2022 sa nachádzajú v „Registri“ iba dva záznamy dokumentov (potvrdenie o zmene sudcu zo 17. augusta 2021 o 11:12:21 h, uznesenie najvyššieho správneho súdu z 28. januára 2022 – 4. februára 2022 o 10:13:28 h). Následne ďalší záznam dokumentu v „Registri“ je až 12. septembra 2022 o 15:10:52 h. Inak povedané, v „Registri“ nie sú vyznačené ďalšie záznamy preukazujúce priebeh preskúmaného konania ako napr. uznesenie najvyššieho správneho súdu z 28. januára 2022, vydanie rozsudku z 30. marca 2022.

f) Sťažovateľka konštatovala neúplnosť evidencie „Registra“ súdneho spisu, jeho nesúlad s obsahom zberného spisu z dôvodu absencie záznamu o pridelení veci náhodným výberom v čase doručenia kasačnej sťažnosti najvyššiemu súdu v „Registri“. Taktiež poukázala na to, že ďalší záznam dokumentu v „Registri“ označený ako „Potvrdenie o zmene sudcu“ nekorešponduje ako formálne, tak ani vecne s pojmom použitým v § 51 ods. 10 zákona o súdoch (potvrdenie o prevzatí a pridelení veci). S poukazom na účel súdneho registra podľa § 148 vyhlášky č. 543/2005 Z. z., v spojení s § 25 Správneho súdneho poriadku a § 96 Civilného sporového poriadku, ktorým je podávanie prehľadu o stave každej zapísanej veci v ktoromkoľvek štádiu konania, sťažovateľka zdôraznila, že v jej veci nie je možné najvyšším správnym súdom predložený „Register“ vyhodnotiť ako úplný.

g) K najvyšším správnym súdom predloženému rozvrhu práce, v ktorého čl. XVIII – Tabuľková časť sa s účinnosťou od 5. augusta 2021 uvádzalo: „*Súdne oddelenie 6S - 2. člen*“

senátu/neobsadené; 3. člen senátu /neobsadené. Súdne oddelenie 7S - 2. člen senátu/neobsadené; 3. člen senátu/neobsadené.“ Aj v prípade, ak by ústavný súd prihliadol na skutočnosť, že čl. 1 písm. a) opatrenia, ktorým boli do senátu 7S zaradení zostávajúci dvaja členovia, nadobudlo účinnosť späťne k 20. augustu 2021, faktom zostáva, že k 17. augustu 2021 nebol senát 7S plne obsadený.

h) Sťažovateľka rozporuje taktiež záver najvyššieho správneho súdu, podľa ktorého sa vyhláška č. 543/2005 Z. z. na neho nevzťahuje. V tejto súvislosti poukázala na § 25 Správneho súdneho poriadku, v súlade s ktorým sa na otázky neupravené týmto predpisom (napr. vedenie spisov a registrov) použijú podporne ustanovenia § 96 Civilného sporového poriadku, a taktiež argumentovala tým, že cieľom § 1 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. je odobriť spravodlivý súdny proces vykonaný v primeranej lehote a zjednotiť postup súdov pri vybavovaní súdnej agendy a agendy správy súdu. Opačný stav, resp. výklad týchto právnych predpisov by podľa nej znamenal pripustenie stavu nejednotného vedenia spisu, ktorý by mohol zájsť až po nevierohodné (svojoľné) vedenie spisu bez možnosti jeho riadnej kontroly. Spisová dokumentácia má pritom dávať hodnoverný obraz o súdnom konaní. V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na jednotlivé listiny tvoriace obsah súdneho spisu za obdobie od postúpenia kasačnej sťažnosti z krajského súdu na najvyšší súd až po vrátenie veci späť už z najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľka s poukazom na § 51 ods. 10 zákona o súdoch upravujúci právo osoby s právnym záujmom overiť spôsob pridelenia spisu uviedla, že v spise v tejto veci sa nenachádza elementárny dokument, a to potvrdenie o prevzatí a pridelení veci, resp. listina, ktorá by osvedčovala akým spôsobom – formou, v ktorom čase a ktorému senátu bola pridelená kasačná sťažnosť pred najvyšším súdom a následne pred najvyšším správnym súdom. Spis vedený najvyšším súdom a následne najvyšším správnym súdom nebol prístupný sťažovateľke vo forme elektronickej. Najvyšší správny súd zároveň nemá vlastnú úpravu kancelárskeho a spisového poriadku, a preto založenie príslušného potvrdenia v listinnej podobe aj do súdneho spisu prvej inštancie, nielen do spisu zberného, možno považovať za relevantný spôsob zabezpečenia kontroly evidencie pridelenia spisu. Povinnosťou príslušného súdu podľa § 139 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. bolo pri prvom úkone voči nej jej zároveň zaslať potvrdenie o prijatí podania.

i) Vo vzťahu k argumentácii najvyššieho správneho súdu k otázke porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sťažovateľka poukázala na skutočnosť, že ak nebolo riadne a preukázateľne naplnené jej základné právo na zákonného sudcu (senát), nie je možné považovať ani vyhlásenie rozsudku z 30. marca 2022 za zákonné a ústavne konformné. Najvyšší súd nariadil vyhlásenie rozsudku v pätnástich rôznych právnych veciach naraz na ten istý čas o 10.30 h, pričom sťažovateľkina vec bola v poradí deviata. Každá právna vec je jedinečná, a preto podľa sťažovateľky aj vyhlásenie rozsudku musí mať svoj konkrétny jedinečný čas vyhlásenia. Právna vec sťažovateľky bola v poradí deviata, ale napriek tomu vyhlásenie rozsudku najvyšší správny súd začal o 10.30 h.

j) Sťažovateľka ďalej uviedla, že zotrváva na svojom dôkaznom návrhu formulovanom v jej ústavnej sťažnosti, ktorým požiadala o zabezpečenie zápisníc z vyhlásenia rozsudkov v právnych veciach uvedených pod poradovým číslom 1 až 8 v zozname vyhlásenia rozsudkov z 30. marca 2022, ktorý je založený v súdnom spise krajského súdu na č. 1. 124.

k) V závere sťažovateľka napokon uviedla, že vzhľadom na uvedené trvá na podanej ústavnej sťažnosti.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením jej základného práva na zákonného sudcu, ako aj jej práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé rozhodnutie veci je založená na jej tvrdení, že v preskúmvanej veci nerozhodoval senát zložený zo zákonných sudcov, keďže v čase pridelenia jej veci náhodným výberom senátu 27S podľa rozvrhu práce dve miesta členov tohto senátu neboli obsadené. Sťažovateľka taktiež namietala nekompletnosť spisového materiálu v predmetnej veci, ktorý neobsahuje potvrdenie o pridelení spisu, ako aj spôsob, akým najvyšší správny súd vyhlásil rozsudok v predmetnej veci.

8. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína svoju judikatúru týkajúcu sa práva na zákonného sudcu, v ktorej uviedol, že prvoradým účelom základného práva na zákonného sudcu vyplývajúceho z čl. 48 ods. 1 ústavy je zabrániť tomu, aby súd, ktorý má konkrétnu vec prerokovať a rozhodnúť, bol obsadený spôsobom, ktorý by sa dal označiť za svojvoľný alebo prinajmenšom za účelový (II. ÚS 893/2014). Princíp zákonného sudcu treba pokladať za celkom neopomenuteľnú podmienku výkonu súdnej moci, keďže na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na strane druhej predstavuje pre účastníka konania, resp. stranu sporu záruku, že na rozhodnutie jeho veci sú povolané súdy a sudcovia podľa vopred ustanovených zásad tak, aby bola zachovaná zásada pevného a náhodného pridelenia súdnej agendy a aby bol vylúčený – pre rôzne dôvody a rozličné účely – výber súdov a sudcov „ad hoc“ (napr. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09, III. ÚS 212/2011).

9. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) týkajúcej sa práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru vyplýva, že zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (napr. rozsudok ESLP vo veci *Buscarini v. San Marino* zo 4. 5. 2000). V každom jednotlivom prípade musia byť aplikované jasné pravidlá a existovať jasné záruky, ktoré zaisťujú objektivitu a transparentnosť a vylúčia akýkoľvek náznak svojvôle pri pridelení jednotlivých vecí sudcom (napr. rozsudok *DMD Group, a. s., proti Slovensku* z 5. 10. 2010).

10. Zákonný sudca je podľa judikatúry ústavného súdu sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu. Okrem toho za zákonného sudcu treba však pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu; ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v senáte; ako aj sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť alebo pre iné ďalšie dôvody (napr. II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02).

11. V tejto súvislosti je potrebné taktiež zdôrazniť, že právo na zákonného sudcu neznamena právo na konkrétneho sudcu, napokon aj samotný zákon o súdoch vo svojom § 3 ods. 3 ustanovuje, že zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie

a rozhodovanie v senáte. Strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (napr. II. ÚS 15/96, II. ÚS 16/2011, III. ÚS 459/2017).

12. Z judikatúry ústavného súdu i ESLP možno vyvodit', že súčasťou záruk spojených s právom na zákonného sudcu sú aj požiadavka transparentnosti a predvídateľnosti pridelenia veci zákonnému sudcovi, ktoré musí byť regulované priamo v rozvrhu práce (formálny aspekt), ako aj požiadavka stability súdu zabraňujúca svojvoľnému odňatiu veci zákonnému sudcovi po tom, ako mu bola pridelená. Obe tieto požiadavky musia byť reálne, transparentné, určené vopred a musia obsahovať záruky proti ich zneužitiu (materiálny aspekt), aby mohlo dôjsť k naplneniu práva na zákonného sudcu.

13. Záruka súvisiaca so spôsobom určenia zákonného sudcu sa prejavuje reguláciou prijatou v § 51 ods. 1 prvej vete zákona o súdoch, podľa ktorého sa veci určené podľa predmetu konania v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí, ak tento zákon neurčuje inak. Podľa § 51 ods. 2 zákona o súdoch je podmienka náhodného výberu podľa ods. 1 splnená aj vtedy, ak sa má vec pridelit' jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov.

14. Rozvrh práce vydáva predseda súdu pre účely zabezpečenia riadenia súdu v oblasti výkonu súdnictva [§ 49 písm. a) zákona o súdoch] a definovaný je v § 50 ods. 1 ako akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok. Obsah rozvrhu práce je určený v § 50 ods. 2 zákona o sudcoch a podzákonných normách (vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 118/2005 Z. z. o náležitostiach rozvrhu práce v znení neskorších predpisov a inštrukcia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005-53 o postupe súdov pri vykonávaní vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 118/2005 Z. z. o náležitostiach rozvrhu práce).

15. Nosná časť argumentácie sťažovateľky poukazuje na porušenie pravidiel ústavnosti a zákonnosti pri pridelení jej veci na prerokovanie a rozhodnutie senátu 7S resp. 27S na najvyššom správnom súde. Medzi účastníkmi konania nie je sporné, že k prideleniu veci sťažovateľky došlo náhodným výberom v čase, keď bol senát 7S obsadený len 1 sudcom, pričom zostávajúce dve miesta v ňom boli neobsadené.

16. Sťažovateľka argumentuje, že vzhľadom na nekompletné obsadenie senátu v čase náhodného výberu realizovaného 17. augusta 2021 a v dôsledku následnej zmeny v obsadení tohto senátu s účinnosťou od 20. augusta 2021 na základe opatrenia č. 1 mala byť predmetná vec opätovne prerozdelená náhodným výberom príslušnému zákonnému sudcovi, resp. senátu. V tejto súvislosti považuje za ústavne neakceptovateľný aj čl. V ods. 3 rozvrhu práce, podľa ktorého: *„Ak je do neúplne obsadeného senátu zaradený nový člen, stáva sa zákonným sudcom aj vo všetkých veciach, ktoré boli pridelené tomuto senátu v čase jeho neúplného obsadenia“*.

17. V odpovedi na uvedenú argumentáciu je potrebné zodpovedať otázku, či pridelenie veci náhodným výberom senátu, ktorý nie je plne obsadený, je možné považovať za ústavne akceptovateľné. V prípade kladnej odpovede na túto prvú otázku je potrebné následne nájsť odpoveď na otázku, či po zaradení nových sudcov do tohto senátu t. j. zaradení sudcov na prázdne

neobsadené miesta členov senátu, je možné týchto sudcov v súlade s čl. V ods. 3 rozvrhu práce považovať za zákonných sudcov aj vo veciach pridelených senátu pred ich zaradením do neho alebo je túto procesnú situáciu potrebné vyhodnotiť ako zmenu obsadenia súdu novými sudcami a už raz pridelené veci je potrebné prerozdeliť náhodným výberom.

18. V prvom rade je potrebné v tejto veci zdôrazniť, že vec sťažovateľky bola pridelená do senátu 7S, ktorý napriek neobsadeniu jeho dvoch ďalších členov bol spôsobilý vykonávať v predmetnej veci úkony a rozhodovať o nej. Fungovanie neobsadeného senátu upravoval čl. VIII ods. 5 rozvrhu práce, podľa ktorého v prípade neúplného senátu, v ktorom je miesto sudcu podľa rozvrhu práce neobsadené, zastupuje neprítomného člena v párných kalendárnych mesiacov sudca zastupujúceho senátu uvedený v osobitnej časti rozvrhu práce na druhom mieste a v nepárných kalendárnych mesiacov sudca zastupujúceho senátu v osobitnej časti rozvrhu práce na treťom mieste.

19. Inštitút zastúpenia zákonného sudcu pozná zákon o súdoch v prípade vzniku náhlej prekážky, ktorá bráni zákonnému sudcovi, ktorému bola vec pridelená, vykonávať úkony a rozhodovať vo veci po kratší čas ako šesť týždňov. V takomto prípade podľa § 51 ods. 7 zákona o súdoch má byť vec pridelená sudcovi určenému rozvrhom práce na zastupovanie tohto zákonného sudcu, pričom pridelenie veci sa vykonáva v čase, keď sa zistí náhla prekážka. Na účely tohto ustanovenia sa za náhlu prekážku v práci považuje aj čerpanie dovolenky.

20. Z uvedeného je zrejmé, že v limitoch daných § 51 ods. 7 zákona o súdoch platný rozvrh práce v čl. VIII ods. 5 stanovoval zrozumiteľný a jasný spôsob zastupovania členov neobsadených senátov, a to ďalšími sudcami z povolania v čase pridelenia veci sťažovateľky už pôsobiacimi na najvyššom správnom súde. V tejto súvislosti sa žiada dodať, že na všetkých týchto sudcov sa bez rozdielu vzťahuje základná povinnosť podľa § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov: „Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy vykladá podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia; rozhoduje nestranne, spravodlivo, bez zbytočných prietáhov a len na základe skutočností zistených v súlade so zákonom.“

21. V preskúvanom prípade však nešlo o vznik náhlej prekážky, ale dôvodom neobsadenosti všetkých členov senátu 7S bolo kreovanie najvyššieho správneho súdu, resp. jeho jednotlivých senátov. Z časových súvislostí (vznik najvyššieho správneho súdu, rozvrh práce najvyššieho správneho súdu účinný od 5. augusta 2021, pokynový listok súdnej kancelárii z 13. augusta 2021, pridelenie vecí najvyšším správnym súdom 17. augusta 2020) sa však zvolený postup najvyššieho správneho súdu javí ako snaha o riadny výkon spravodlivosti a ochranu ďalších práv účastníkov konania predovšetkým základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zo strany najvyššieho správneho súdu, a nie ako cieľená snaha o svojvoľné ovplyvnenie zloženia senátu. Tomuto záveru navyše zodpovedá aj ustanovenie rozvrhu práce (pozri čl. V), ktorý organizáciu a del'bu práce v senáte prenecháva predsedovi senátu. Samotným pridelením preskúvanej veci bol teda vytvorený aj časový priestor pre predsedov senátu, ktorí v čase uskutočnenia pridelenia veci už v príslušnom senáte boli zaradení, na oboznámenie sa s vecami z dôvodu ich následného prerozdelenia jednotlivým členom dotknutých senátov. Vzhľadom na uvedené podľa ústavného súdu postup najvyššieho správneho súdu súvisiaci s pridelením veci jednotlivým neobsadeným senátom, v ktorých boli obsadené len miesta predsedov senátov, nemožno vzhľadom na okolnosti tejto veci považovať za ústavne neakceptovateľný.

22. Najvyšší správní soud následně přijatím opatření č. 1 zaradil do senátu 7S, t. j. do senátu, do kterého byla náhodným výběrem přidělena věc stěžovatelky, d'alších dvou členů senátu, a to zpätne s účinností od 20. augusta 2021 (k dátumu preloženia uvedených zákonných sudcov na najvyšší správní soud). V súlade s čl. V ods. 3 rozvrhu práce sa po prijatí opatrenia č. 1 títo sudcovia stali automaticky zákonnými sudcami v tejto veci.

23. Požiadavka zákazu svojvoľného odňatia veci zákonnému sudcovi má svoje vyjadrenie v už spomínanom § 51 ods. ods. 7 zákona o ústavnom súde, ktorý rieši krátkodobú neprítomnosť zákonného sudcu skrze inštitút zastupovania zákonného sudcu, ale taktiež v § 51 ods. 4 tohto zákona. Podľa § 51 ods. 4 zákona o súdoch, podľa ktorého sa náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom podľa rozvrhu práce alebo jeho zmeny prerozdeľujú už pridelené veci aj v prípade: a) dlhobovej šesť týždňov presahujúcej neprítomnosti zákonného sudcu, ktorému bola vec pridelená, b) zmeny v obsadení súdu sudcami, a to vrátane zmeny v dôsledku dočasného pridelenia sudcu; pri zmene v zložení senátu sa vec ponecháva v pôvodnom senáte alebo sa prerozdelí do iného senátu, kde sa zaraďuje sudca spravodajca tak, aby prerozdelenie veci bola zabezpečená rovnomerná zaťaženosť senátov na súde, c) výraznej nerovnomernosti zaťaženosť sudcov a d) ak bol zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená, z konania a rozhodovania vo veci vylúčený.

24. V preskúvanom prípade došlo k zmene obsadenia súdu, ktorá je podľa § 51 ods. 4 zákona o súdoch okolnosťou podmieňujúcou prerozdelenie už raz pridenej veci náhodným výberom novému zákonnému sudcovi. Zároveň však uvedené ustanovenie v časti vety za bodkočiarkou v prípade zmeny v obsadení súdu spočívajúcej iba v zmene členov senátu preferuje ponechanie už raz pridenej veci v senáte, v ktorom je zaradený jej sudca spravodajca pri zohľadnení rovnomernej zaťaženosť jednotlivých senátov.

25. K ústavnej akceptovateľnosti zmeny členov senátu, do ktorého bola vec stěžovateľa pridelená na základe zmeny rozvrhu práce, zároveň zaujal stanovisko i ústavný súd, ktorý odlišné v podstate opozitné právne názory jednotlivých senátov ústavného súdu na túto otázku zjednotil uznesením č. k. PL. z. ÚS 2/2015 z 18. marca 2015, v ktorom plénum ústavného súdu prijalo stanovisko, podľa ktorého z hľadiska podstaty a obsahu základného práva na zákonného sudcu garantovaného čl. 48 ods. 1 ústavy je akceptovateľné a udržateľné také prerozdelenie už pridenej veci, t. j. veci už skôr pridenej tak sudcovi spravodajcovi a súčasne aj ostatným členom senátu všeobecného súdu ako zákonným sudcom, podľa ktorého bude vec pridelená novému senátu toho istého všeobecného súdu, ktorého členom je sudca, ktorému vec bola pôvodne pridelená ako sudcovi spravodajcovi, avšak ostatní členovia nového senátu sa zmenili v súlade s rozvrhom práce príslušného všeobecného súdu.

26. Z tohto pohľadu sa riešenie uvedené v čl. V ods. 3 rozvrhu práce, ktorým sa zabezpečilo, aby noví sudcovia mohli byť priamo zaradení do senátov, ktoré dovtedy neboli plne obsadené, zdá byť pragmatické. V súlade s § 51 ods. 4 zákona o súdoch totiž sudkyňou spravodajkyňou v pridelených veciach mohla byť len predsedníčka senátu a z uvedeného dôvodu si vzniknutá procesná situácia nevyžadovala nové prerozdelenie už pridelených vecí.

27. Na základe uvedeného možno podľa ústavného súdu konštatovať, že postup zvolený najvyšším správnym súdom v preskúvanej veci zodpovedá štandardom stanoveným v zákone o sudcoch pre obdobnú situáciu. Zmena v obsadení zákonného senátu bola v predmetnej veci vykonaná

v súlade s platným rozvrhom práce na základe vonkajších faktorov (zmena v obsadení súdu, kreovanie najvyššieho správneho súdu) a nebola poznačená okolnosťami, ktoré by mohli indikovať úmysel ovplyvniť výsledok sporu.

28. Ústavný súd preto dospel k záveru, že postup najvyššieho správneho súdu v preskúmvanej veci pri pridelení veci zákonnému senátu možno považovať za zlučiteľný s podstatou sťažovateľkou uvedených základných práv, ktorých porušenie namieta.

29. Sťažovateľka namietala taktiež nedostatky spisu krajského súdu, ktoré mali spočívať v absencii potvrdenia o prevzatí a pridelení veci na najvyššom súde. Vydanie potvrdenia o prevzatí a pridelení veci je podľa § 54 ods. 10 zákona o súdoch povinnosťou súdu, ktorá má zabezpečovať oprávneným osobám možnosť kontroly pridelenia veci zákonnému sudcovi. V spisovom materiáli najvyššieho správneho súdu, ktorý bol ústavnému súdu zaslaný v prílohe vyjadrenia k ústavnej sťažnosti sťažovateľky, je ihneď za predkladacou správou krajského súdu vložené potvrdenie o prevzatí a pridelení veci sťažovateľky na najvyššom súde. Z tohto potvrdenia vyplýva, že vec sťažovateľky bola prevzatá 23. apríla 2018 o 10:46:13 h a náhodným výberom bola pridelená do senátu sp. zn. 9 Sžsk (sp. zn. 9Sžsk/39/2018). Pre úplnosť je potrebné dodať, že v spise sa nachádza aj potvrdenie o prevzatí a pridelení veci najvyššieho správneho súdu, z ktorého vyplýva, že vec sťažovateľky bola 17. augusta 2021 o 11:12:21 h pridelená do oddelenia nedávkové sociálne veci sudcovi tohto súdu 27 Sžsj a je vedená pod sp. zn. 9Sžsk/39/2018. Spomínané potvrdenia boli vytvorené automaticky programovým a technickým vybavením schváleným ministerstvom spravodlivosti. V súvislosti s ďalšími nedostatkami, resp. nezrovnalosťami registra a zberného spisu (absencia záznamu dokumentov v registri), ústavný súd po prezretí spisu ústavný súd zistil, že rozhodnutia, ktorých absenciu v registri sťažovateľka namietala, sú súčasťou spisu najvyššieho správneho súdu aj s doručenkami preukazujúcimi ich doručenie. V zbernom spise najvyššieho správneho súdu je teda priebeh konania v predmetnej veci pred najvyšším súdom, ako aj najvyšším správnym súdom preukazne zaznamenaný. Sťažovateľka navyše v konaní nepredložila žiadne dôkazy o tom, žeby sa v priebehu konania v záujme ochrany jej práv dovoľavala doručenia potvrdenia o prevzatí a pridelení veci zo strany najvyššieho súdu, resp. najvyššieho správneho súdu, resp. žeby na ten účel využila svoje procesné práva (napr. právo nazerať do spisu, právo podať námietku zaujatosti), ktorých realizácia v priebehu konania dotvára a zabezpečuje ochranu ústavného základného práva na zákonného sudcu. Ústavný súd preto aj v súvislosti s námietkami týkajúcimi sa nedostatkov vedenia spisu dospel k záveru o nedostatku ich právnej relevancie vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv.

30. Sťažovateľka napokon namietala porušenie svojich práv aj v súvislosti s postupom najvyššieho správneho súdu pri vyhlásení napadnutého rozsudku v dôsledku toho, že na ten istý čas určil termín verejného vyhlásenia rozsudku vo viacerých veciach. Každá vec má mať podľa nej jedinečný individuálne určený čas vyhlásenia rozsudku. V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné poznamenať, že formálna i materiálna individualizácia rozhodnutí súdov je zabezpečená naplnením zákonných náležitostí rozhodnutia, a nie individuálnym určením času jeho vyhlásenia. Sťažovateľka preto odôvodnenie svojej argumentácie v tejto časti založila celkom zjavne na dôvodoch, ktoré v okolnostiach tejto veci nemajú zjavne žiadnu relevanciu.

31. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu, ako aj postup predchádzajúci jeho vydaniu za ústavne udržateľné, pretože nezistil, že by postup

najvyššieho správneho súdu v preskúmanom konaní bol poznačený svojvôľou, ktorá by zakladala dôvod na vyslovenie porušenia sťažovateľkou označených práv, a preto jej ústavnej sťažnosti nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2023

Robert Šorl
predseda senátu